

GERDA VAN WAGENINGEN

Het ware geluk

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

‘Ik heb toch heus goed uitgekeken,’ snikte de ongeveer tachtigjarige vrouw, terwijl Laura voorzichtig maar toch doeltreffend de beenwond reinigde en verbond.

‘Natuurlijk.’ Haar warme stem had een kalmerend effect op de patiënte, die trillend op de behandeltafel lag. Achter haar stond een jongeman, die ongedurig de ouderwetse praktijkkamer rondkeek en zich duidelijk slecht op zijn gemak voelde. ‘Is het ernstig?’

‘Uw grootmoeder heeft slechts een ondiepe beenwond. De schrik pakt haar nog het meeste aan, is het niet, mevrouw?’

Het oude vrouwtje snikte nog een beetje na, snoot haar neus in een ouderwetse geblokte zakdoek en vroeg met bevende stem: ‘Is het écht niet ernstig?’

‘Echt waar! Mijn vader doet momenteel de ronde langs de patiënten, anders zou hij u hetzelfde verzekeren. Nu krijgt u eerst een kopje thee van mij.’

De man zuchtte. 'Ik heb eigenlijk niet zoveel tijd.'

'O, nu ja, dan...'

'Als ik direct met mijn grootmoeder naar huis ga maar morgenochtend even met haar op het spreekuur kom? Bent u dan voldoende gerustgesteld?'

Laura bloosde betrapt. Haar vader kon elk moment thuiskomen en ze had graag gezien dat hij zelf nog even naar de oude vrouw zou kijken. Over de wond maakte ze zich geen zorgen, maar als iemand van die leeftijd viel, kon je niet voorzichtig genoeg zijn. 'Jawel. Misschien...'

Laura aarzelde opnieuw. Zou ze een paar kalmeringstabletjes meegeven of niet? Wat was het moeilijk om zoveel verantwoording te dragen. Ze moest echter wel zelf beslissen, want vader was nog niet thuis. Ze verlangde er op dat moment voor de zoveelste keer naar wat ouder te zijn of tenminste meer zelfvertrouwen en ervaring te hebben. Hoewel ze al drieëntwintig was, twijfelde ze altijd aan van alles.

Mam zei ook altijd dat ze eens wat meer zelfvertrouwen moest hebben. Laura zuchtte licht en dwong zichzelf haar aandacht op de

patiënte te richten. Piekeren kon ze later nog genoeg. Het was altijd zo voldoening gevend je aandacht op een ander te richten, om te helpen en te troosten. Daarom was ze uiteindelijk doktersassistente geworden.

‘Slikt u medicijnen?’

‘Nee. Nu ja, homeopathische druppeltjes tegen m’n verkoudheid. Elk jaar in mei heb ik dat.’

‘Hooikoorts?’

‘Ja, ja.’

‘Anders niet?’

‘Nee. Ik ben een gezond mens, juffrouw.’

‘Dat hoop ik ook te kunnen zeggen als ik net zo oud ben als u. Hier, drink dit eens op. Voelt u zich al wat rustiger?’

‘Ja hoor.’ De handen trilden nog verdacht. Het glas bereikte niet geheel zonder morsen de mond, maar de pientere blauwe ogen keken nieuwsgierig de kamer rond en namen de omgeving in zich op. ‘Een mooie kamer is dit, juffrouw.’ Laura glimlachte. Nee, pillen zouden er niet aan te pas hoeven te komen.

‘Het is een oud huis en heeft een geweldige sfeer,’ beaamde het meisje. Haar opletten-de ogen gingen nu naar de man, die zijn grootmoeder naar het doktershuis had gereden.

‘Hoe is het precies gebeurd?’ vroeg ze.

Het ongeduldige ijsberen hield op. Hij keek haar aan en zijn donkere, raadselachtige ogen flikkerden even. Was hij boos? Op wie dan en waarom?

‘Ik stak over om Cesar uit te laten.’

‘Zelfs op stille landwegen is zo nu en dan verkeer, oma.

Gelukkig was het deze keer slechts een fietser.’

‘Je moet niet boos op me zijn, Karel.’

‘Ik ben niet boos, oma. We zijn allemaal geschrokken. Stel dat u door een auto was geschept.’

‘Dan was ik dood geweest.’ Het glas kwam met een klap op de tafel terecht. ‘Die fietser probeerde nog te remmen, maar ik raakte het wiel en viel. Ja, ik besef heel goed dat het slechter had kunnen aflopen. Ik heb zelfs niets gebroken, en dat op mijn leeftijd.’

‘Ik zou niet eens kunnen zeggen wie het hardste is geschrokken, u of die toerist. Die zit nu met vader achter een borrel.’ Eindelijk was er een vage glimlach te zien op het gezicht van Karel Preesman.

Laura kende hem wel. Vader kwam regelmatig op Landzicht voor zijn ernstig zieke moe-

der. Landzigt was een grote boerderij even buiten het dorp, een oude boerderij al, een van de weinige die de Ramp hadden overleefd. Er was daar ook nog een meisje, dat nu samenwoonde met een onderwijzer. Iedereen sprak erover en de meeste bewoners van het dorp vonden het maar niets dat die stadse verdorvenheid nu ook hier haar intrede deed. Laura kende haar ook, zij het alleen van gezicht, want het meisje was twee of drie jaar ouder dan zij.

De oude mevrouw slaakte een diepe zucht. 'Nu gaat het wel weer, Karel. Je wilt natuurlijk zo snel mogelijk naar huis.'

'U weet hoe druk het is.'

'Ja, alles moet de grond in. We zijn aardappelen aan het poten, juffrouw.'

Laura glimlachte om dat 'we', maar ze begreep het wel. Ze woonden al tien jaar in Se-rooskerke, een klein dorp op Schouwen-Duiveland, net buiten de bekende toeristenoorden. Haar vader had er een rustige praktijk; het was precies wat hij zocht nadat hij overspannen was geraakt in een veel te drukke groepspraktijk ergens in Rotterdam. Dit rustige leven op het platteland had hem zijn evenwicht teruggegeven. Het feit dat de kleine praktijk

niet zoveel opleverde deerde hem niet. Hij was in staat mensen te helpen voor zover dat in zijn vermogen lag en daarmee was haar vader tevreden. Haar moeder zorgde ervoor dat ze in dit kapitale huis konden wonen, de vroegere pastorie, die nu prachtig gerestaureerd was. Mevrouw Bezuyen werkte als accountant op een deftig kantoor in Zierikzee. Ze vond het onbegrijpelijk dat haar dochter geen ambities koesterde om zich eveneens een vooraanstaande positie te veroveren in de maatschappij.

‘Dus morgenochtend komt u even langs. Voor hoe laat zal ik u opschrijven?’ Vroeg, als dat kan, dacht Karel.

‘Halfnegen?’ Voor een boer was dat waarschijnlijk niet al te vroeg, maar vader begon niet eerder.

‘Goed. Bedankt, juffrouw. Of moeten we zuster zeggen?’

‘Nee, ik heet Laura en dokter Bezuyen is mijn vader. Ik help hem sinds een paar maanden. Zijn vorige assistente is vorig jaar getrouwd en verwachtte een baby, juist toen ik bijna klaar was met mijn opleiding. Iedereen zegt gewoon Laura. Dat was men zo gewend en ik vind het prima.’ Ze hield de deur voor

het tweetal open.

Net als toen ze gekomen waren, tilde Karel zijn grootmoeder op alsof ze niets woog en droeg haar naar de auto. Het oudje kon alweer lachen. 'Karel denkt dat ik niets meer kan,' kakelde ze, toch nog steeds een beetje zenuwachtig.

'Wees maar blij dat uw kleinzoon zo goed voor u zorgt. U moet zich rustig houden, de rest van de dag. Doe maar lekker een dutje, straks.'

'Bah, dutjes! Dat is goed voor me als ik het mag beleven om negentig te worden.'

'Tot morgen, mevrouw,' glimlachte Laura.

'Ja kindje, tot morgen dan. En bedankt voor al je goede zorgen. Je weet hoe je een geschrokken oud mens moet aanpakken.'

Ze zwaaide de auto na eer ze weer naar binnen ging. Eerst ruimde Laura de behandelkamer op. Vader had gelijk, er ging een grote rust van deze kamer uit. De vorige dorpsdokter had zijn praktijk uitgevoerd tot hij de zeventig was gepasseerd en vader had alles van hem overgenomen. Mam had het liefst meteen alles drastisch gemoderniseerd. Efficiency was een woord dat ze graag gebruikte. Laura beet op haar lip. Ze hield van haar moeder,

echt waar, maar ze had altijd wel iets op haar dochter aan te merken. Dat maakte haar nog onzekerder dan ze gewoonlijk al was. Laura zuchtte opnieuw en bleef plotseling staan toen ze zichzelf in de spiegel boven de wastafel zag. Een alledaags gezicht, vond ze zelf. Haar blonde haar viel in natuurlijke slagen, daar had ze nooit problemen mee. Haar huid was zacht en gaaf, wat bleek misschien nu de winter net voorbij was, maar dat veranderde wel als ze een paar maal naar het strand was geweest. Haar neus was te klein en haar mond te groot, ze leek op vader en had niets van haar moeders *élégance* en charme. Ze wist nooit wanneer ze iets zeggen moest en ook niet waar ze haar handen moest laten. Het ergste was dat ze stotterde, daar schaamde ze zich voor.

Alleen als ze patiënten moest helpen of iemand moest troosten, had ze er – vreemd genoeg – geen last van. Dan kwamen de woorden vanzelf over haar lippen en voelde ze zich ook niet onzeker. Dan deed ze gewoon wat er nodig was.

Vreemd dat het zo lang had geduurd eer ze wist dat dit het werk was dat ze wilde doen. Ze had de havo gedaan, daarna een jaar meao

en ze was op een kantoor terechtgekomen. Een hekel had ze niet aan het werk gehad, maar ze voelde zich wel opgesloten in zo'n kantoor en veel voldoening had het werk na verloop van tijd ook niet gegeven. En intussen moest mam maar zeuren, over gemiste kansen en een gouden toekomst als ze maar verder wilde studeren. Ach, het was vroeger op school al hetzelfde liedje geweest. Ze had alle zeilen moeten bijzetten om dat havo-diploma te kunnen halen, terwijl mam vond dat ze het vwo moest kiezen. Soms had Laura zich afgevraagd of haar briljante moeder zich schaamde voor het feit dat ze zo'n gewone dochter had. Maar waarom?

Niet iedereen had immers een uitgesproken studiehofd en er waren veel manieren om een zinvol leven te leiden. Laura beseftte terdege dat de houding van haar moeder er in hoge mate toe had bijgedragen dat ze op deze leeftijd nog zo onzeker was als een meisje van achttien.

Al zolang ze het zich herinneren kon waren er hoge eisen aan haar gesteld, té hoge eisen, waaraan ze met geen mogelijkheid kon voldoen. Of was ze toch gewoon dom?

De helderblauwe ogen keken haar onzeker